

AUTE DE 15 DE JUNY DE 1994

Recurs de Suplicació: resolucions recurribles

RESULTANT: que el dia 3 de març de 1994, el Tribunal de Corts va dictar el següent aute que en la seva part dispositiva diu textualment: "ORDENA: que l'entrega de la possessió a la Sra. Ann Elisabet P., sota el control del Servei de Policia, del xalet que ocupa el Sr. Douglas Peter F.: "xalet Kammuri" de la urbanització "Marge i Terres Tarteres del Mig" de Sant Julià de Lòria, i els terrenys sobre els quals està edificat, desestimant la demanda pel demés".

RESULTANT: que el Ministeri Fiscal, s'oposa a l'admissió del recurs al·legant que l'aute dictat no és una resolució recurrible en Suplicació, ja que no està compresa en cap de les enumerades en l'art. 2 com a resolucions impugnables, disposant l'article 12.2 que el recurs serà inadmissible si s'interposa contra resolucions distintes de les enumerades en l'art. 2 del Decret de 13 de juliol de 1990. A més d'aquest raonament sobre la inadmissibilitat del recurs, pel que fa al fons, raona també el Ministeri Fiscal que el recurrent té a la seva disposició totes les accions i procediments que el dret civil estableix per protegir els seus drets en aquesta via; per tant, el recurs ha de ésser refusat per raons de fons. I en aquests mateixos arguments insisteix també la part recorreguda, representada pel Lletrat Sr. Jordi SEGURA COVO, en interès de la seva defensada Ann Elisabet P.

CONSIDERANT: que, tal com aquest Tribunal ha dit en anteriors resolucions sobre casos semblants, el recurs de Suplicació, regulat pel Decret de 13 de juliol de 1990, compleix a Andorra la funció equivalent a la que en altres sistemes processals europeus correspon al recurs de cassació; I que, encara que la regulació de la Suplicació andorrana no és "formalista" i permet una certa flexibilitat per facilitar el control sobre els aspectes fonamentals del procés penal, no per això es pot admetre que la Suplicació estigui oberta a tot tipus de control i pugui intentar-se contra totes les resolucions. Al contrari, l'art. 2 enumera les resolucions contra les quals s'admet el recurs, les quals constitueixen un numerus clausus, ja que l'enumeració estableix que el recurs serà inadmissible quan s'interposi contra resolucions diferents de les enumerades a l'art. 2. Per això, i acceptant la impugnació del recurs realitzada pel Ministeri Fiscal i per la part recorreguda, ha d'acordar-se la Inadmissió del recurs de Suplicació, ja que contra l'aute dictat, a

l'estar exclòs de les resolucions impugnables davant aquest Tribunal, únicament cabria el recurs de súplica previst en l'art. 228 del Codi de Procediment Penal.

CONSIDERANT: que, per tot això, procedeix inadmetre el recurs de Suplicació interposat, imposant les costes processals al recurrent, i ordenant la devolució de les actuacions al Tribunal del qual procedeixen, i als efectes corresponents.

Vistes les disposicions legals aplicables al present cas,

DECIDIM:

1.- La inadmissió del recurs.

2.- La imposició de les costes processals al recurrent.

3.- La devolució de la causa al Tribunal de Corts, amb certificació d'aquesta resolució als efectes corresponents.

Així ho acorden, manen i signen els Magistrats del M.I. Tribunal superior de Justícia Sala Penal, en dono fe.